

Môj život v čase koronavírusu

„Čo je to koronavírus?“ , nevedela som v marci pochopiť. Najskôr som sa potešila: „Hurá!“ Myslela som si: „Trochu si oddýchnem a nemusím ráno vstávať do školy.“ Dnes už ale viem, že je to zákerná choroba.

Deň po dni, ako zostávam doma, sa to mení. Každý deň je náročný. Veľa času trávim doma nad knihami, zošitmi a počítačom. Veľa sa učím. Je to akoby som bola v škole, ale nie je to tak. Všetci ľudia chodia vo väčších vzdialenostiach s rúškami a s rukavicami. Ulice už nie sú tak zaplnené ako predtým. Všetci sa boja, že sa nakazia a dostanú sa do nemocnice. Do prírody chodím len so sestrou a s rodičmi, aj to len cez víkendy. Poprechádzam sa a pomôžem im nazbierať rôzne bylinky. „Konečne čerstvý vzduch“, zvolám a utekám po lese k najbližšej lúke. Pozorujem kvety, hmyz a ako sa už všetko zelená. Cez týždeň je to len sem-tam. Kým skončím učenie a domáce úlohy, je už pomaly večer. Navečeriam sa, pozriem si trochu televízor a idem spať. Ráno sa už teším na video hodiny. Aspoň na chvíľu uvidím svojich učiteľov a spolužiakov. Počujem, ako sa majú oni a dozviem sa nové veci. Občas si s niektorými kamarátmi napíšem a zahrám sa cez mobil. Zvyšok voľného času trávim s rodičmi, ktorí sú tiež doma. Oni tiež nemôžu v tomto čase chodiť do práce. Starajú sa o mňa a sestru, viac času sa rozprávame, upratujeme a občas ideme na nákup. Stále sa to opakuje, ale ja to zmeniť neviem.

Rada by som trávila viac času vonku s kamarátmi a hlavne bez rúška, cez ktoré sa mi ťažšie dýcha. Verím, že sa to čoskoro zmení, všetci sa uvidíme a vyženieme preč „CORONU“.

Petronela Klubertová 6.D